

DIUMENGE V DE PASQUA (C)
Homilia del P. Josep M. Cardona, monjo de Montserrat
6 de maig de 2007-05-05
Fets 14, 21b-27 / Ap 21, 1- 5a / Jn 13, 31-33a, 34-35

Benvolguts:

Jesús és enmig nostre perquè ens hem reunit en el seu nom. Jesús és present ara i aquí, sobretot, si ens estimem. L'Eucaristia que celebrem no és sols el signe de la nostra comunió amb Ell, ho és també de la nostra comunió fraternal.

Us hi heu fixat en la primera lectura dels Fets dels Apòstols ? Era una crònica molt viva de l'activitat missionera de Pau i Bernabé per terres de les actuals Síria, Xipre i Turquia, a l'extrem nord-est de la Mediterrània. Van a escampar la bona nova de l'Evangeli a terres llunyanes i formem petites comunitats que estructuraven i animaven d'una forma molt similar. Son comunitats joves que els apòstols funden enmig d'ambients hostils i per això les segueixen de prop. Són en terra de pagans o de gentils. I si ho recordeu, el narrador del llibre dels Fets ha usat una sèrie de verbs (d'accions) molt actius: confortaven els nous creients; els exhortaven; ordenaven responsables de les comunitats; els encomanaven noves tasques i els reunien per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells -Bernabé i Pau- i els feien saber que el Senyor havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

Realment sembla que tot això ens ho diguin a nosaltres, cristians del segle XXI. Estareu d'acord amb mi que ens trobem en terra de missió. El nostre entorn és un món secularitzat que no vol sentir parlar ni de Déu, ni de Jesús i, molt menys de l'Eglésia. També nosaltres avui som pregats de perseverar en la fe dels apòstols. La prova que passem és necessària, serà purificadora. Tant les dificultats com la indiferència que trobem al nostre voltant ens poden fer un gran bé si sabem treballar-nos en profunditat: cal que repensem la fe que varem rebre de petits; hem de ser crítics amb la nostra manera de viure l'Evangeli; hem de desvetllar la nostra fe adormida. Cal que siguem conseqüents amb el nostre baptisme. I, ara, la pregunta: Ens sentim, de veritat, fills de Déu ?

Després de la 1ª lectura hem cantat uns fragments del salm 144 que deia "*El Senyor estima entranyablement tot el que Ell ha creat*". Germanes i germans, el notem aquest amor del Senyor per cada un de nosaltres ? Respectem tot allò que ha posat a les nostres mans? Som solidaris amb els qui, siguin del color que siguin, s'ho passen malament ? Son preguntes que resten obertes i que cada un de nosaltres s'ha de fer i respondre davant de Déu.

L'autor del llibre de l'Apocalipsi, - paraula que procedeix del verb: revelar = treure el vel,- ens manifesta una visió: entrelluca "*un cel nou i una terra nova on Déu es trobarà amb tots els homes i les dones, amb els infants i els vells, amb els joves i els nets de cor i viurà amb ells i ens eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. I Déu farà (fa) que tot sigui nou*". Jesús ressuscitat refà tota la humanitat i renova la creació. Els éssers humans, amb Jesús per capdavanter, caminem cap a l'encontre de Déu, cap a la plena i definitiva comunió d'amor entre Ell i nosaltres: "*Ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells*". No hi caminem sols, sinó que arrosseguem amb nosaltres la creació sencera com en un seguici triomfal !!! L'univers no és un espectacle a contemplar, ben asseguts, passivament, davant d'una pantalla gegant de plasma d'última generació. La creació és una obra a fer cada dia; el Senyor ens fa cooperadors seus, ens vol actius. Hem de posar totes les nostres energies al servei de la vocació espiritual dels homes i les dones del nostre temps. Ara, més que mai, tenim necessitat de l'Esperit de Jesús que ens fa exclamar "*Abbà*", Pare !!!

Avui, precisament, és la Jornada Mundial per les Vocacions. Hem de pregar perquè en les nostres parròquies, petites o grans, de prop o de lluny sorgeixin nois i noies, dones i homes valents i amb esperit de servei, que escoltin la crida de l'Esperit i agafin el relleu al capdavant d'aquestes comunitats. I que, com ho van fer Pau i Bernabé, donin testimoni de la fe en Jesús ressuscitat.

“El Fill de l'home és glorificat. I Déu ho és en ell”, hem sentit a l'evangeli de Joan. I tots nosaltres, per la resurrecció de Jesús, també serem semblants a Ell. Aquesta és la nostra fe que ens han transmès els apòstols. I de quina manera, l'hem de portar a terme aquesta afirmació ? Ens ho acaba de dir Jesús mateix en el comiat del darrer sopar i ens ho repeteix l'Església constantment: Només som cristians autèntics si som capaços d'estimar com Jesús ens ha estimat. Si no estimem, som morts. Cal estimar Déu i els germans. Si no estimem els germans que tenim al costat, que veiem, no podem estimar Déu que no veiem. Cal estimar el germà no de qualsevol manera sinó tal com Crist ens ha estimat. Per això, perquè siguem capaços de fer-ho, Ell és entre nosaltres i ens dóna la força del seu esperit. Només d'aquesta comú-unió amb el Crist vivent, amb el Crist ressuscitat, en brollarà, com d'una font, la necessària caritat. *“On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu”*.

Germanes i germans: el món necessita la prova del nostre amor. Que ens estimem els uns als altres tal com el Senyor ens ha estimat fins a donar la vida per tots els homes i dones del món. Només per l'amor que ens tinguem els uns als altres, la gent, el món, reconeixerà que som veritables fills de Déu i deixebles de Jesús. Heus ací el valor positiu de tota existència humana: Som col·laboradors de Déu. Treballem a favor del Regne. Aquest és el nostre compromís. Estimar sabent que Déu estima i perquè ens estima amb un amor infinit. Hem de ser signes de l'amor de Déu enmig del món. Considerar-nos i ser, veritablement, jornalers de l'amor. Aquest pot ser, avui, el fruit d'aquesta Eucaristia.